

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22.02.2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Mgr. Lukáše Turka a Světlany Polankové

takto:

Obžalovaný

■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■ trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■ č. p. ■■■■■■■■■■

j e v i n e n, ž e

1. v přesně nezjištěných dnech v době od jara 2018 do počátku roku 2019 převážně ve svém bytě v ■■■■■■■■■■ patře domu na adrese ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ opakovaně v přesně nezjištěném počtu případů nezl. ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ nar. ■■■■■■■■■■, jejíž věk znal, osahával na přirození a na prsou, olizoval jí přirození, přikrýval jí oči ručníkem, zasouval jí do přirození prsty a nejméně dne 18.1.2019 s ní vykonal vaginální pohlavní styk, přičemž poškozená ho prosila, aby přestal, vyjadřovala bolest a naznačovala obranná gesta, obžalovaný však její žádosti ignoroval a v jednání pokračoval, přičemž poškozená nebyla schopna s ohledem na svůj věk a fyzickou převahu obžalovaného se účinně bránit, kdy obžalovaný dále zneužíval své autority jakožto přítele její matky a majitele domu, v němž poškozená s matkou a sourozenci žili v nájmu,
2. v době následující po jednání popsáném pod bodem 1. do listopadu 2020 v přesně nezjištěných dnech převážně ve svém bytě v prvním patře domu na adrese ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ opakovaně, v přesně nezjištěném počtu případů nezl. ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ nar. ■■■■■■■■■■, jejíž věk znal, osahával na přirození a na prsou, líbal jí na ústa, olizoval jí přirození, v některých případech jí přikrýval oči ručníkem, zasouval jí do přirození prsty či rukojet' holícího strojeku a opakovaně s ní vykonal vaginální pohlavní styk,

3. v době od 21.8.2017 do konce února 2018 ve svém bydlišti na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] ve svém vozidle na různých přesně nezjištěných místech v [REDAKCE] kraji, dále v bydlišti poškozené v [REDAKCE] [REDAKCE] s poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], vykonal opakovaně, v přesně nezjištěném množství případů, nechráněné vaginální a orální pohlavní styky,
4. v době od 21.8.2017 do konce února 2018 ve svém bydlišti na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] ve svém vozidle na různých přesně nezjištěných místech v [REDAKCE] kraji, vykonal opakovaně, v přesně nezjištěném množství případů, nechráněné vaginální a orální pohlavní styky s poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE],

přičemž jednání pod body 3. a 4. se dopouštěl přesto, že nejpozději od [REDAKCE].2017 věděl, že je nakažen virem lidského imunodeficitu HIV, a byl poučen o pravidlech bezpečného sexu a způsobech chování pro zamezení šíření této nemoci, včetně nutnosti používat při souloži kondom, a to v době minimálně šesti měsíců od zahájení léčby, přičemž virová nálož jeho onemocnění v období od [REDAKCE] do [REDAKCE] roku 2017 byla natolik vysoká, že významným způsobem hrozil přenos dané nemoci, tímto jednáním vystavil poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] riziku nákazy virem HIV, což je nakažlivá lidská nemoc uvedená v příloze č. 1 nařízení vlády č. 453/2009 Sb., tedy riziku vážné poruchy zdraví, způsobující delší dobu trvající poruchu zdraví, kdy jde o nevyléčitelnou nemoc, k nákaze poškozených [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] však nedošlo,

t e d y

pod bodem 1. jiného donutil k pohlavnímu styku, kdy k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti a čin spáchal souloží a na dítěti mladším patnácti let,

pod bodem 2. vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

pod bodem 3. a 4

jednak v úmyslu trestný čin spáchat se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu jinému úmyslně způsobit těžkou újmu na zdraví a čin spáchat na dvou osobách, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak úmyslně způsobil nebezpečí rozšíření nakažlivé nemoci,

č í m ž s p á c h a l

pod bodem 1.

pokračující zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

pod bodem 2.

pokračující zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 3. a 4.

jednak pokračující zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak pokračující přečin šíření nakažlivé lidské nemoci podle § 152 odst. 1 trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **s e d m i (7) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) a § 101 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku se ukládá zabránění věci, resp. povinnost pozměnit věci vydané obžalovaným dne 18.12.2020 policejnímu orgánu, a to tablet Lenovo, výr. číslo [REDAKCE] s mikro SDHC kartou zn. RiDATA 16 GB a mobilní telefon zn. Redmi s paměťovou kartou Kingston 64 GB micro SD se SIM od spol. O2 č. [REDAKCE] tak, že budou smazány veškeré záznamy zachycující pohlavní styk s nezl. [REDAKCE] nar. [REDAKCE]

Odůvodnění:

1. Po provedeném hlavním líčení dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výroku rozsudku. Oproti podané obžalobě došlo k několika změnám. Jednání popsané pod bodem 1 a 2 výroku rozsudku bylo obžalobou pojato do popisu jednoho pokračujícího skutku, kdy veškeré útoky byly kvalifikovány jako trestný čin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (spáchaný násilím). Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že pouze část z útoků naplňuje znaky takové skutkové podstaty trestného činu (spáchaného nikoliv násilím, ale zneužitím bezbrannosti poškozené), přičemž zbylé útoky byly soudem posouzeny v rámci skutkové podstaty trestného činu pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Dále obžaloba vinila obžalovaného z jednání, kdy měl šířit dvě nakažlivé nemoci, a to HIV a hepatitidu typu C a tímto způsobit těžkou újmu na zdraví, resp. se o toto pokusit, vůči třem poškozeným, a to [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE]. Tomuto odpovídala i právní kvalifikace užitá v obžalobě (§ 145 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, § 21 odst. 1 trestního zákoníku). Zde soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že jednání obžalovaného je možno vztáhnout pouze k šíření nemoci HIV (nikoliv hepatitidy typu C), a dále že s ohledem na časové okolnosti, kdy byl obžalovaný potenciálně nebezpečný pro své okolí z důvodu uvedené nákazy, nelze tomuto klást k tíži jednání vůči poškozené [REDAKCE] kdy ve zbylé části došlo k časovému omezení skutků.
2. Obžalovaný ve věci vypovídal v přípravném řízení, v hlavním líčení odkázal na svou výpověď z přípravného řízení a byl ochoten odpovídat na položené dotazy. Ve svých výpovědích obžalovaný uvedl, že poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] (dále jen pošk. [REDAKCE]) se přistěhovala do jeho domu spolu s matkou a sourozenci, babičkou a jejím partnerem zhruba před sedmi lety. U obžalovaného tak žili v nájmu a rodiny se běžně stýkaly. Později odešel přítel babičky pošk. [REDAKCE] a babička zemřela, takže u něj zůstala matka [REDAKCE] a sourozenci (po určitou dobu tam ještě bydlel bratr matky poškozené). S rodinou pošk. [REDAKCE] vycházel dobře, on v domě žije se svou přítelkyní, všichni se vídali a on pořádal občas grilování, na které zval nejen rodinu pošk. [REDAKCE] ale i další sousedy. Rodiny si běžně dávaly dárky k Vánocům či narozeninám. Nezl. [REDAKCE] vídál denně a pochopitelně znal její věk, neboť u něj v domě vyrůstala. Asi před dvěma lety (s ohledem na dobu výslechu odpovídá době prosince 2018, v hlavním líčení uváděl, že se událo v době, kdy bylo [REDAKCE] [REDAKCE] let) se začal jeho vztah k pošk. [REDAKCE] měnit. Obžalovaný

popsal situaci, kdy na zahradě sekal trávu a pošk. [REDAKCE] za ním přišla a chtěla mu pomáhat, takže si sedla na jeho klín a společně sekali. Obžalovaný jí chytl za prsa přes oblečení, ptal se jí, zda jí to nevadí a ona odpověděla, že nikoliv. Asi tři měsíce poté vyklízel garáž a poškozená mu přišla pomoci, což běžně činila, on si jí opět vzal na klín, poté chtěla poškozená pomoci s vysvětlením fyziky a on jí u toho sahal na prsa, tentokrát již pod oblečení. Obdobně když mu pomáhala mýt auto, tak jí sahal mezi nohy nejprve přes oblečení, později jí např. sundal tepláky (neměla kalhotky) a sahal jí několik minut na přirození. Poškozené se vždy ptal, zda jí to nevadí a této to nevadilo. V létě 2019, když mu opět s něčím pomáhala, jí poprvé strčil prst do pochvy, když mu seděla na klíně, on jí dráždil na přirození a 5-10 minut jí zastrkával prsty do přirození. Na konci prázdnin 2019 ho poškozená odmítla, takže se svým jednáním přestal, ale poté začala nosit vyzývavé oblečení, takže dospěl k závěru, že ve svém chování vůči poškozené může pokračovat. V březnu 2020 měl poprvé s poškozenou [REDAKCE] pohlavní styk. Došlo k tomu tak, že mu pomáhala s nějakými údržbářskými pracemi, pracovali se skelnou vatou, on se šel poté okoupat a ona chtěla jít s ním. Obžalovaný šel svlečený do sprchy a poškozená se sama svlékla a přišla tam za ním, on jí myl, poté šli do jeho domácí posilovny na matrace, tam jí mazal po těle krémem, mazal jí prsa i přirození, sahal na ní, což ho vzrušilo, takže jí začal říkat o pohlavním styku. Ona odpověděla, že o tom již něco ví, mluvila o [REDAKCE] on se jí zeptal, zda by jí vadil pohlavní styk a ona mu to odsouhlasila. Takže si obžalovaný vzal kondom, zeptal se jí, zda jí může zakrýt oči, což jí nevadilo a on s ní vykonal soulož až do svého vyvrcholení. Zakryté oči, které se měly opakovat, obžalovaný vysvětloval tak, že nechtěl, aby poškozená [REDAKCE] viděla při pohlavním styku jeho reakce, mimiku atd. Pohlavní styk měl s [REDAKCE] maximálně dvanáctkrát (toto přesně odpovídá počtu případů zachycených na kamerovém záznamu, který měl soud k dispozici). Věděl, že si takto nesmí počínat, chtěl, aby to řekli matce poškozené či na policii, ale [REDAKCE] to nikam oznámit nechtěla. Naposledy spolu měli pohlavní styk v listopadu či prosinci 2020. Při prvním pohlavním styku poškozená nekrvácela, netvářila se nadšeně ani nebrečela, nikdy mu neřekla, aby přestal nebo začal. Když za ním poškozená chodila, tak dle obžalovaného věděla, že budou mít pohlavní styk, přesto za ním přišla. Současně obžalovaný uvedl, že v době, kdy s poškozenou začal mít pohlavní styky, tak tato již měla pubické ochlupení a měla velká prsa. Se souhlasem poškozené si pohlavní styk s ní nahrával, aby měl nahrávku pro své uspokojení, nahrával si skoro každý styk, ale ne všechny (což nekoresponduje s počtem soudem zajištěných nahrávek). Myslí si, že první sexuální styk s poškozenou si nenahrával. Sexuální kontakt s poškozenou probíhal vždy stejně, docházelo k vaginálnímu pohlavnímu styku, on ještě poškozenou orálně vzrušoval, jiné praktiky neprováděli. S matkou poškozené dle svého tvrzení z přípravného řízení sexuální vztah neměl, v hlavním líčení se k tomuto odmítl vyjádřit (z videonahrávek, které má soud k dispozici, i z listinného důkazu – potvrzení o tom, že je otcem posledního dítěte sv. [REDAKCE] [REDAKCE] vyplývá opak). K dotazu soudu obžalovaný doplnil, že pokud pomocí svého mobilního telefonu činil nahrávky sexuálních kontaktů s pošk. [REDAKCE] či dalšími ženami, tak do nahrávek nijak nezasahoval, považuje se za „nešikovného uživatele“, žádné speciální úpravy nahrávek či zásahy do nastavení mobilního telefonu neumí, stejně jako úpravy časových údajů. Obžalovaný dále uvedl, že asi v pěti případech za ním poškozená sama přišla a chtěla pohlavní styk, nikdy mu to přímo neřekla, ale chodila vyzývavě oblečená a dovodil to z toho, že za ním přišla, i když věděla, co bude následovat. Někdy za ním třeba přiběhla, dala mu pusy a řekla, že později přijde. Pohlavnímu styku vždy předcházelo to, že spolu byli ve vřívce a mazlili se (třeba 1,5 hod.), při líbání a mazlení byla poškozená aktivní. Když poškozená vyjádřila bolest, tak obžalovaný uvedl, že používal lubrikant a snažil se uvolnit její napětí, někdy i přestal. V přípravném řízení obžalovaný uvedl, že s poškozenou [REDAKCE] nikdy neměl nechráněný pohlavní styk, v hlavním líčení připustil, že měli i styk bez kondomu, ale bylo to v době, kdy měl nulovou virovou nálož. Pošk. [REDAKCE] říkal, že musí mít styk s kondomem, že má HIV a hepatitidu. Ke svým onemocněním uvedl, že v červenci 2017 mu diagnostikovali hepatitidu typu C v nemocnici v [REDAKCE] a na konci srpna 2017 mu dále oznámili, že je HIV pozitivní. Nastoupil léčbu ve Fakultní nemocnici v [REDAKCE] kde mu Doc. [REDAKCE] po asi roce léčby řekl, že hepatitidu nemá. Byl rovněž poučen o bezpečném chování s ohledem na nemoc a podepsal dané poučení. Poučení

spočívalo v tom, že v případě návštěvy lékaře musí uvést, že je HIV pozitivní, musí užívat kondom při pohlavním styku s výjimkou případů, kdy má po dobu půl roku nulovou virovou nálož. V tomto případě může mít pohlavní styk bez kondomu, pokud nedojde k porušení povrchu kůže. V hlavním líčení obžalovaný doplnil, že vždy volal do nemocnice a ptal se na výsledky vyšetření, ověřoval si, zda má nulovou virovou nálož. Doc. [REDAKCE] mu říkal, že když má nulovou virovou nálož a žena o jeho nemoci ví, tak může souložit i bez kondomu. Obžalovaný současně sdělil, že chodil na veškeré předepsané kontroly a vyšetření. Obžalovaný potvrdil, že měl pohlavní styky i s poškozenými [REDAKCE] a [REDAKCE]. Oběma těmto poškozeným řekl, že má hepatitidu i HIV, pošk. [REDAKCE] mu řekla, že s ním bude mít styky i dále. S oběma poškozenými spolu měli i nechráněné styky, když k nim došlo neplánovaně, ale ony říkaly, že to nevadí, pošk. [REDAKCE] pak kondom sama nechtěla. Pošk. [REDAKCE] s ním později ukončila vztah, neboť si našla přítele. S pošk. [REDAKCE] měl obžalovaný asi dvakrát i anální pohlavní styk, ale to bylo v době, kdy neměl HIV ani hepatitidu. S oběma uvedenými poškozenými měl vaginální i orální pohlavní styky, a to chráněné i nechráněné, s jejich souhlasem si je i natáčel. Své sexuální partnerky měl současně hlásit v nemocnici, kde se léčil, takto oznámil svou partnerku, pošk. [REDAKCE] i [REDAKCE] pošk. [REDAKCE] nehlásil.

3. Poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] byla vyslechnuta v přípravném řízení, soud za splnění podmínek dle § 102 odst. 2 trestního řádu přebral její výpověď v hlavním líčení, soud měl k dispozici zvukový i obrazový záznam výpovědi, tudíž měl možnost vnímat i reakce poškozené a její nonverbální projev. Poškozená uvedla, že obžalovanému říkala „strejdo“, její rodina žila v domě obžalovaného několik let, rodiny se běžně navštěvovaly, obžalovaný chodil na návštěvy i k nim domů, vše bylo zcela v pořádku do doby, než jí bylo [REDAKCE] let. V té době jí obžalovaný bral do bazénu, kde jí osahával na prsou. Když jí bylo [REDAKCE] let a oba měli opět jet na bazén, tak jí jednou řekl, že na to není čas a že půjdou k němu domů do vířivky. Tam ji svlékl a řekl jí, ať si vleze do vody, ona nechtěla, takže jí tam strčil. Poté vlezl do vířivky za ní, ve vířivce jí rukou umýval celé tělo, když vylezli, tak jí utřel a šli do ložnice. V ložnici ji položil, přikryl oči ručníkem, ona mu říkala, že nechce, ale on na to nijak nereagoval a pokračoval. Poté si vzal kondom a „strčil ho do ní“, před tím na ní žádné jiné sexuální praktiky neprováděl. Poškozená uvedla, že jí obžalovaný strkal penis do vagíny (nic jiného kromě svého přirození jí tam nestrkal). Vypověděla, že nikdy před tím neměla pohlavní styk, nevěděla, co se děje. Bolelo jí to a říkala obžalovanému, ať toho nechá, ale on pokračoval. Poškozená uvedla, že při tom obžalovaný dělal pohyby, funěl a celé to trvalo tak 10 minut. Událost poškozená oznámila své matce, ale té to bylo jedno, neboť „matka s ním spala taky“. Poté se situace opakovala skoro každý týden, obžalovaný si poškozenou vždy zavolal, že má přijít, že chce s něčím pomoci a když přišla, tak následoval pohlavní styk. Styk měli i v jeho autě a posilovně. K míře násilí vůči poškozené tato uvedla, že „na ní nebyl zlý“, ale pořád jí držel ruce (za zápěstí), jinak by ho mlátila. Uvedla, že ho mlátila a kopala a on jí říkal, ať si klidně kope dál. Obžalovaný v posledních asi třech případech neměl ochranu, vždy ejakuloval mimo její vagínu, styk měli naposledy v listopadu 2020. Když bylo poškozené [REDAKCE] let, tak o stycích řekl její matce i obžalovaný a ta na to reagovala slovy, že je to v pořádku. Poškozená uvedla, že jiné sexuální praktiky vůči ní obžalovaný neuplatňoval, rukou ani ústy jí nevzrušoval, pouze s ní souložil. Za jednu návštěvu došlo ke styku jednou až dvakrát. Obžalovaný jí za sex dával např. čokoládu, jednou dostala i notebook. Poškozená tak uváděla, že praktiky obžalovaného se jí nelíbily, protestovala proti nim, ale obžalovaný její nesouhlas přecházel. S matkou věc řešit nemohla, neboť ta o všem věděla, dokonce jí říkala, ať při tom myslí na [REDAKCE] (její mladší sestra), přičemž ona neví, proč jí to říkala. Obžalovaný jí současně sdělil, že pokud bude chtít věc oznámit na policii, tak to obrátí proti ní a řekne, že ho svedla. K oznámení celé věci se odhodlala až díky své učitelce a vše řekla ve škole. Před tím to řekla i svému kamarádovi [REDAKCE] a jeho matce. K osobě jménem [REDAKCE] (hovořil o něm i obžalovaný v souvislosti se sexuálními zkušenostmi poškozené) uvedla, že byli spolužáci, později spolu „chodili“, nicméně nikdy neměli pohlavní styk, ani se např. nelíbali. Poškozená ví, že si jí obžalovaný natáčel na mobil.
4. K oznámení celé události policii došlo z iniciativy základní školy, kterou navštěvovala poškozená

██████████ a to poté, co se měla ██████████ se svou zkušeností svěřit učitelce, resp. dvěma učitelkám. Z výpovědi učitelek poškozené sv. ██████████ a ██████████ (dříve ██████████ vyplynulo, že poškozená nejprve učitelkám předala „knihu“, kterou napsala (soud měl uvedený příběh zapsaný do školního sešitu k dispozici), kdy se jednalo o příběh žáčky či studentky, jež se zamiluje do své učitelky a dojde mezi nimi k lesbickému sexuálnímu vztahu. Obě uvedené svědkyně z příběhu vyrozuměly paralelu mezi poškozenou ██████████ a sv. ██████████ proto sv. ██████████ třídní učitelka poškozené, této sdělila, že kdyby si chtěla o něčem promluvit, může za ní přijít. Svědkyně uvedla, že ji napadlo, že se možná ██████████ něco děje, s čím by se potřebovala svěřit. Byť se svědkyně přesně neshodly na tom, v jakém pořadí jim poškozená předala lístek s oznámením o znásilnění a jak to časově souviselo s předáním sešitu s příběhem, obě uvedly, že mělo dojít ke schůzce poškozené s oběma svědkyněmi, kdy si poškozená chtěla promluvit, ale před tím jim oběma předala lístek, na kterém bylo napsáno stejné oznámení o tom, že je „znásilňovaná“. Lístek byl proveden k důkazu (čl. 3), je nadepsán slovy „znásilnění“ a obsahuje údaj o tom, že vše mělo začít, když jí bylo ██████████ let, nejprve jí začal brát do bazénu, potom do vířivky a sauny. Dále je zde uvedeno, že po vířivce jí utřel a „šel na to“, že nechtěla, ale donutil jí, sliboval, že už to dělat nebude, ale pokračovalo to. Současně je zde údaj, že nyní jí za to slíbil notebook, který jí i dal a asi týden má od něj pokoj (dopis je datován 15.12.2020). Dále dopis obsahuje sdělení, že z něj má pisatelka strach, že spí i s matkou, ale té se to líbí na rozdíl od ní. Sv. ██████████ uvedla, že si po přečtení lístku vzala poškozenou stranou a znovu se na věc ptala, ta jí potvrdila, že s ní měl obžalovaný (mluvila o něm jako o majiteli, o člověku, u kterého bydlí) hodně pohlavních styků, svědkyně vyrozuměla, že se to nedělo násilím, na to se poškozenou výslovně ptala, akorát ██████████ říkala, že jí obžalovaný při tom dával na oči ručník, uvedla i to, že jí za to něco sliboval a že nechce, aby to pokračovalo. Rovněž sv. ██████████ uvedla, že ze slov ██████████ po předání lístku vyplynulo, že měla být „znásilňovaná“ od ██████████ let, že jí obžalovaný vždy napsal zprávu a ona za ním šla nahoru, že šlo většinou o sex s kondomem a svědkyni z toho vyplynulo, že se poškozená nebránila. Když se jí ptali na to, proč tam chodila, tak prý uvedla, že tam prostě šla. Obě svědkyně hodnotily poškozenou ██████████ jako zakřiknutou, nekomunikativní osobu, ve třídě zcela osamělou, bez kamarádů, izolovanou a introvertní, která se bavila snad pouze s dospělými, tedy s učiteli a i zde nebyla příliš sdílná. Z výpovědi nejen těchto svědkyň, ale i např. sv. ██████████ vyplynulo, že v minulosti existovaly náznaky toho, že je poškozená ██████████ v kolektivu třídy šikanovaná a s výše zmíněným ██████████ se kamarádila částečně taky proto, že i on byl v kolektivu šikanován (jedná se o osobu s postižením autismem). Zejména sv. ██████████ popsala i poměrně neutěšené poměry v rodině poškozené ██████████ kdy s ní řešili problém nechození do školy, k čemuž však docházelo proto, že ██████████ musela hlídat svého mladšího sourozence, kromě toho škola řešila výchovné problémy dalšího jejího bratra, s matkou nebylo možno příliš jednat, neboť nikdy nedostála tomu, na čem se domluvili. Domácí prostředí poškozené ██████████ pak popsala podrobněji i sv. ██████████ matka ██████████ která v ██████████ viděla osobu z domova zanedbanou, využívanou k četné starosti o mladší sourozence, spíše přehlíženou. Svědkyně uvedla, že ██████████ často trávila čas u nich, neboť kamarádila s jejím synem ██████████ který je autista, tudíž měl v kolektivu dětí taky významné problémy a byl šikanován. Svědkyně uvedla, že když u nich jednou pobývala poškozená ██████████ tak jí řekla, že se jí potřebuje s něčím svěřit a jelikož to nedokázala říct, tak jí napsala dopis. V dopise stálo, že ten muž, co jim pronajímá byt, jí sexuálně zneužívá. Svědkyně uvedla, že se s ní o tom nedalo mluvit, protože brečela a klepala se, nebyla schopná na toto téma komunikovat. Svědkyně jí řekla, že to musí říct na policii, že ona to nemůže řešit, když se jí později ptala, zda to již řeší, tak jí poškozená odpověděla, že má strach. Z pozdějších hovorů s poškozenou na dané téma zjistila, že se jedná o opakované sexuální styky, poškozená jí měla říct, že se mu snažila bránit, ale neubránila se. Svědkyni měla poškozená také sdělit, že o tom všem matka ví, ale „spí s ním taky“ a tento je otcem její sestry ██████████ Svědkyně současně vyloučila, že by poškozená mohla mít pohlavní styk s jejím synem ██████████ kdy tito sice byli kamarádi a to, co nazývali „chozením“ ve skutečnosti byl kamarádský vztah bez jakýchkoliv sexuálních projevů, když její syn díky svému postižení je na úrovni ██████████ letého dítěte, má dětské záliby a otázka lidské sexuality je mu zatím zcela cizí.

5. Sv. [REDAKCE] [REDAKCE] byl k věci vyslechnut v přípravném řízení, soud za splnění podmínek § 102 odst. 2 trestního řádu přečetl jeho výpověď (s ohledem na obsah výpovědi a postižení svědka má soud za to, že ožívování dané události v jeho paměti by mělo na něj negativní vliv a jde o osobu mladší 18 ti let) v hlavním líčení. Uvedl, že [REDAKCE] hovořila o obžalovaném jako o strejdovi, byť o něm nemluvila pozitivně ani negativně, on vyrozuměl, že mezi nimi nepanuje nejlepší vztah. Svědek potvrdil, že se s [REDAKCE] seznámil ve škole, kde byli oba šikanováni, byli kamarádi, nic intimního mezi sebou neměli. Když byla v dubnu 2020 [REDAKCE] u něj doma, tak se chovala divně, byla zamlklá, pak psala jeho matce dopis, u čehož jí tekly slzy, ale nechtěla, aby ho četl on. Když se jí na to ptal, tak mu taky napsala dopis a jeho obsahem bylo podobné sdělení, jako viz výše předchozí dopis svědkovo matce. Poškozená měla napsat, že s obžalovaným přišla o panenství, a že když chtěla po obžalovaném cokoliv, např. někam zavést, tak souhlasil, jen když se „s ním vyspí“.
6. Z dalších výpovědí svědků k útokům vůči poškozené [REDAKCE] at' už učiněných při hlavním líčení či těch z přípravného řízení, které soud přečetl dle § 211 odst. 1 trestního řádu, nebylo dle názoru soudu zjištěno nic relevantního k věci. Většina svědků (vyjma např. sv. [REDAKCE] [REDAKCE] líčila obžalovaného jako velmi vstřícnou osobu, pomáhající svým blízkým i dalším osobám a o vztahu k poškozené [REDAKCE] neměli ponětí. Sv. [REDAKCE] [REDAKCE] zmínil, že v době, kdy žil i on u obžalovaného v domě, tak mu přišlo chování obžalovaného k poškozené [REDAKCE] ne zcela normální, neboť jedenkrát když seděli v kuchyni, tak měl obžalovaný např. ruku na stehně poškozené a seděla u toho i její matka a nic nedělala. Současně svědek potvrdil, že [REDAKCE] od obžalovaného dostávala nejlepší dárky, tedy zkrátka zaznamenal určitý rozdíl ve vztazích ke [REDAKCE] a ostatním dětem. Ani partnerka obžalovaného sv. [REDAKCE] si nevšimla ničeho neobvyklého, potvrdila, že vztahy mezi jejich rodinou a rodinou pošk. [REDAKCE] byly přátelské, poškozená [REDAKCE] měla obžalovaného ráda a držela se sama v jeho blízkosti, často mu vyráběla a dávala různé dárky.
7. Podstatným důkazem pak byly nahrávky z mobilního telefonu, které pořídil samotný obžalovaný a které zachycovaly jeho sexuální kontakty s poškozenou [REDAKCE]. Jelikož mobilní telefon zaznamenává videa rovněž s časovými údaji, s nimiž obžalovaný dle své výpovědi neuměl manipulovat, je zřejmé, že nahrávky byly pořízeny v období od 29.3.2018 do 18.12.2019. Správnou dataci je možno ověřit i ze samotných nahrávek, kdy hned ve dvou případech (18.1.2019 a 16.11.2019) je na nahrávce zachycen i zvuk rádia, kde se hovoří o události s uvedením data, které úzce časově souvisí se dnem pořízení nahrávky (je tak zřejmé, že pokud je zde reklama na událost, která proběhne několik dnů po dni pořízení nahrávky, že datum bude odpovídat). Na záznamech jsou zachyceny sexuální aktivity obžalovaného s poškozenou [REDAKCE]. Prvotní nahrávky v období od 29.3.2018 do 15.12.2018 zobrazují vždy jiné než koitální praktiky. Poškozená je odhalená, leží, je zcela pasivní a obžalovaný jí dráždí v oblasti jejího pohlaví jednak rukou, jednak orálně, na snímcích z 23.9.2018 a 15.12.2018 jí zasouvá do pochvy prsty, v obou případech poškozená vyjadřuje nesouhlas či bolest slovy: „to bolí“, „stejdo prosím, prosím nedělej to, bolí to“. Obžalovaný na její slovní projevy nikterak nereaguje a pokračuje v orálním dráždění a zasouvání prstů do vagíny. Na snímku následujícím ze dne 18.1.2019 dochází k prvnímu zaznamenanému pohlavnímu styku, kdy se jedná o styk bez použití kondomu, obžalovaný poškozené nejprve do pochvy opět zasouvá prsty a poté jí zde zasune ztopořený penis a vykonává na ní soulož. Poškozená klade slovní odpor, opakovaně obžalovaného prosí, aby to nedělal, a to v průběhu celé soulože, v jednom okamžiku proti němu vztáhne ruku, aniž by se obžalovaného dotkla. Po celou dobu soulože je zcela pasivní, nehýbá se (s výjimkou uvedeného vztažení ruky). Veškeré další záznamy již zobrazují vždy kromě jiných praktik (orální sex, dráždění prsty, vsunování prstů do vagíny) vaginální pohlavní styk, kdy ve dnech 30.6.2019 a 16.11.2019 jde o nechráněné pohlavní styky, ve zbylých případech používá obžalovaný kondom. Jediným případem v tomto období, kdy je na nahrávce zobrazen jiný než koitální kontakt obžalovaného s poškozenou je nahrávka z 23.2.2019, nicméně následuje nahrávka z téhož dne zachycující soulož, tedy lze předpokládat, že jde pouze o dvě nahrávky téže aktivity jen v jiných fázích

aktivity. Uvedené soud takto podrobně rozebírá proto, že jiné dostupné důkazy se podstatně rozcházejí v tom, kdy mělo dojít k počátku sexuálních kontaktů obžalovaného s poškozenou. Zatímco poškozená hovořila o počátcích v ■ letech svého věku, s tím, že soulož obžalovaný zahájil v jejích ■ letech, obžalovaný v různých částech výpovědi prvotní praktiky umístil do období jejích ■ let a soulož do doby ■ roku věku. Byť je pravděpodobné, že obžalovaný svým mobilním telefonem nezachycoval každý sexuální kontakt či styk s poškozenou, tedy mohly existovat i jiné nezachycené případy styku s poškozenou, soud považuje za podstatné spíše rozsah sexuálních aktivit obžalovaného v čase než samotný počet nahrávek. Z nahrávek je zřejmé, že tyto začínají v době, kdy je poškozená evidentně osobou prepubertální, nemá příliš vyvinuté pubické ochlupení ani prsa, na rozdíl od doby pozdějších nahrávek (i tato okolnost svědčí pro časovou věrohodnost nahrávek). Současně v období od března 2018 do prosince 2018 obžalovaný s poškozenou nesouloží, užívá vůči ní méně invazivní sexuální praktiky, dotýká se jí, dráždí prsty, olizuje jí přirození, což jsou prvotní praktiky, které vůči ní užívá, následně dochází ke vsouvání prstů do pochvy a poté následuje první zachycená soulož v lednu 2019 (poškozené je ■ let). Od okamžiku, kdy dochází k první souloži, je již vždy kromě jiných sexuálních praktik zachycena znovu soulož, nedochází tedy k tomu, že by obžalovaný zaznamenal jiné praktiky s poškozenou jako v době předchozí, aniž by došlo k samotné souloži. Soudu se tak jeví nepravděpodobné, že by obžalovaný s poškozenou souložil v době předcházející nahrávkám, pak pořídil nahrávky nekoitálního styku a poté přešel zpět k souloži a tuto již nahrával. Pokud by soud měl zhodnotit fyzický odpor poškozené proti jednání obžalovaného, tak největším odporem bylo kromě slovního nesouhlasu (opakovaného) vztažení ruky proti obžalovanému, k němuž došlo právě při prvním zaznamenaném pohlavním styku, soud má tedy za to, že i toto svědčí pro závěr, že šlo o prvotní pohlavní styk, případně jeden z prvních pohlavních styků s poškozenou (na nahrávce není zachyceno, že by poškozená krvácela), kdy byl odpor poškozené logicky největší. Soud má za to, že z vývoje sexuálních aktivit zaznamenaných na nahrávce je možno dovodit, že obžalovaný pořizoval tyto záznamy od svého faktického počátku (byť nemusely být zaznamenány všechny), a že tedy nejprve v období od března 2018 započal s nekoitálními sexuálními praktikami s poškozenou, tyto se pak v období ledna 2019 změnil na vaginální pohlavní styky, které pak s poškozenou provozoval do konce období (naposledy zachycen prosinec 2019, ale z výpovědi poškozené i obžalovaného se podává, že praktiky trvaly do listopadu až prosince 2020). Tvzení obžalovaného, že měl s poškozenou první pohlavní styk v březnu 2020, je tak nepravdivé, neboť na nahrávkách je zachycen prvotní styk již v lednu 2019 (v pozadí záznamu hraje jiné médium a je slyšet reklama na událost z 22.-24.1., tedy čas nahrávky odpovídá). Záznamy pak potvrzují výpověď poškozené, že jí obžalovaný někdy dával přes oči ručník, a to zejména v počáteční fázi kontaktů, později má již obličej odkrytý. Na druhou stranu z nahrávek vyplývá, že pokud poškozená tvrdila, že se bránila, obžalovaný jí držel za zápěstí a ona do něj kopala a snažila se ho mlátit, že rovněž nehovořila pravdu, žádný záznam takového odporu soud neshledal a jak bylo uvedeno výše, soudu se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by např. v době před prvotními nahrávkami docházelo k vaginálnímu styku, při kterém by se poškozená takto bránila, poté by si obžalovaný nahrával toliko nekoitální praktiky s poškozenou a následně přešel zpět k pohlavním stykům, na nichž již obrana poškozené oslabila. V této části považuje soud výpověď poškozené za nevěrohodnou, ostatně k takovému závěru dospěla i znalkyně psychologka PhDr. ■■■■■ Soud nepovažoval za nutné z tohoto důvodu doplňovat výslech poškozené, pro kterou by nepochybně byl s ohledem na její věk i obsah výpovědi takový postup spojen s nepřiměřenou psychickou zátěží a soud by jí tak zbytečně sekundárně viktimizoval, když s výše uvedenými rozpory se může vypořádat bez takové další výpovědi zhodnocením ostatních provedených důkazů. Z nahrávek mobilního telefonu obžalovaného je zřejmé, že po celou dobu poškozená aktivně s obžalovaným nespolečně pracuje ve smyslu, že by sama byla aktivní v samotných sexuálních praktikách, lze zjednodušeně říci, že pasivně strpí jednání obžalovaného, s výjimkou závěrečné fáze (bude podrobněji odůvodněno dále) působí zcela strnulým dojmem, kdy se nehýbe, často má obličej přikrytý ručníkem (někdy tato část těla na nahrávce vůbec není vidět) a ani nekomunikuje (s výjimkou počáteční fáze, kde dává najevo bolest a nesouhlas a konečné fáze, kde se

s obžalovaným normálně baví o jiných věcech). Na jednom z videí (z 8.7.2019) obžalovaný poškozené dává pusu na ústa, kdy i v tomto případě ona drží sevřené rty a je značně strnulá, nespolutracující. Citelná změna chování poškozené [REDAKCE] je zřejmá v závěrečné fázi pořízených nahrávek, kdy konkrétně na videu ze dne 21.9.2019 je sice poškozená nadále sexuálně pasivní (tedy nečiní vstřícné kroky směrem k sexuálnímu uspokojení sebe či obžalovaného), ale s obžalovaným si normálně povídá o nesouvisejících věcech, rozbaluje kondom, na jeho dotazy, zda je jeho počínání příjemné, odpovídá „už jo“, obdobný postoj lze pozorovat na videu z 16.11.2019, kdy jí obžalovaný do pochvy zasouvá mimo svého penisu i holící strojek (zde opět nepřesnost ve výpovědi poškozené, která nejen že popřela, že by na ní obžalovaný provozoval jiné praktiky než soulož – odmítla orální sex, ale rovněž tvrdila, že jí vždy do pochvy zasunoval svůj penis, dráždění prsty či zasouvání jiných předmětů odmítla). Na videu ze dne 18.12.2019 dokonce při pohlavním styku poškozená obžalovanému radí, že si má zaheslovat mobil, aby její matka nezjistila jejich kontakt. V tomto případě poškozená rovněž tvrdí, že by „řekla, že si zvykne“ a směje se. Z vývoje videonahrávek v čase je tak zcela evidentní změna postoje poškozené, která v prvním období evidentně nesouhlasí s jednáním obžalovaného, vyjadřuje bolest a chce, aby obžalovaný svého jednání zanechal, byť neprojevuje přímo fyzický odpor, který by obžalovaný překonával. Následuje období pasivního snášení chování obžalovaného a v závěrečné fázi již poškozená jednání obžalovaného přijímá, navenek se vyjadřuje tak, že si asi zvykne a že něco z jednání obžalovaného je jí i příjemné (být jak bylo uvedeno, přímo aktivně se sexuálních praktik neúčastní). Z tohoto vývoje postoje poškozené pak pramení rozdělení útoků v obžalobě zahrnutých do bodu 1 na dva body (1 a 2 rozsudku) a jejich odlišné právní posouzení, kdy soud musí při hodnocení jednání obžalovaného mimo jiné posoudit i subjektivní stránku činu obžalovaného, která zahrnuje jeho vědomí, že násilím nutí poškozenou k souloži či k tomuto využívá její bezbrannosti. Nicméně právní kvalifikaci se bude soud zabývat dále.

8. Ze samotné výpovědi poškozené a pořízených nahrávek bylo soudu zřejmé, že existuje mezi těmito důkazy vzájemný rozpor. Je třeba připomenout, že i učitelky poškozené vypovídající jako svědkyně uvedly, že po rozhovoru s poškozenou to na ně činilo dojem o nenásilné formě jednání obžalovaného. Soud na videích přímé násilí obžalovaného nepozoroval, stejně jako pohružky, přičemž i svědkyně – učitelky potvrdily, že o přímém násilí jim poškozená neříkala. Dokonce zde zazněla i věta, že na dotaz, proč za obžalovaným poškozená chodila, když se jí tam toto dělo, nedokázala poškozená učitelkám odpovědět. K věrohodnosti poškozené a jejímu psychickému stavu a osobnosti vypracovali znalecký posudek MUDr. [REDAKCE] a PhDr. [REDAKCE] [REDAKCE] kteří byli rovněž soudem vyslechnuti. Znalci uvedli, že poškozená [REDAKCE] nemá přímo sklony k fantazijnímu zpracování skutečnosti ani ke konfabulaci, ale inklinuje k vědomým manipulacím s pravdou a zapírání. V její výpovědi převažují argumenty pro její věrohodnost proti argumentům proti ní, největší pochybnosti lze spatřovat v údajích o frekvenci sexuálních kontaktů, míře a bezvýhradnosti násilí či nucení k sexuálním aktivitám. Obecná věrohodnost poškozené je snížena (dle výpovědi v hlavním líčení podstatně), intenzita situačních útrap byla u poškozené mírná až střední, se zmírňující se tendencí v průběhu času. Znalkyně psychologka pak uvedla, že poškozená z důvodu věku nebyla schopna v iniciální fázi rozvoje sexuálních aktivit obžalovaného plnohodnotně chápat význam jeho jednání a nebyla schopna se v tomto věku vzmoci na účinnou obranu, teprve s postupem času se zvyšovala její kompetence a je otázkou, nakolik na obranu později rezignovala a nakolik čerpala vztahové a materiální výhody. Je třeba si uvědomit, že poškozená vyrůstala v deprivacních a morálně deformujících podmínkách. Obecně pak znalkyně vysvětlila, že v [REDAKCE] letech dítěte je sexualita dosud v latentní fázi, je utlumená, tedy dítě ví, že sexuální aktivita je něco „háklivého“, ale nedostatečně chápe její význam. Teprve s přicházející pubertou [REDAKCE] let) až adolescencí osoba dokáže prohlédnout záměr sexuálního chování a účinně se tomuto bránit. Schopnost poškozené v iniciální fázi rozlišit, že to, co se děje, je zavrženíhodné, byla malá, později lze hovořit o určité adaptaci poškozené, která nežádoucí sexuální kontakty s obžalovaným zahrnula do jakési denní rutiny, když v čase, pokud nejde o citelně bolestivé praktiky, mají poškození obecně sklony spíše se adaptovat na situaci. Obdobně uvedl MUDr. [REDAKCE] že tím, že jednání obžalovaného nebylo příliš násilné, tak nebránilo poškozené se k němu

chovat běžným způsobem. Znalce PhDr. ■■■ potvrdila, že postoj poškozené k obžalovanému byl při jejím vyšetření velmi kategorický, kdy současně tato odmítala jakoukoliv vlastní iniciativu, když byla konfrontována s tím, že obrana není z videí zřejmá, rozčilovala se a odmítala tuto skutečnost, nicméně znalce toto vcelku logicky vysvětlila pocity poškozené, která se stydí, ví, že existují nějaké nahrávky, neztotožňuje se s tím, co se dělo, navíc pociťuje odlišnou sexuální orientaci, proto si těžce připouští sexuální kontakt s mužem. Lze připustit, že právě tyto pocity ovlivnily výpověď poškozené, která nadhodnotila rozsah svého vyjádřeného odporu proti jednání obžalovaného. Znalci pak uvedli, že jednání obžalovaného nevedlo u poškozené ke vzniku duševní poruchy, nicméně toto mělo vliv na její psychosociální vývoj, došlo k nepříznivé alteraci osobnostního vývoje, kdy takový vývoj bude trvalým následkem projevujícím se vztahovou pragmatičností, citovou plochostí, snížením schopností navazování citových vazeb a hodnotných vztahů. Vysvětlení znalce, že vyšší míru odporu vůči jednání obžalovaného přisuzují studu poškozené a nesmíření se s tím, že k takovému jednání došlo, s popřením určité vlastní nedostatečnosti či subjektivně vnímaným selháním, lze považovat za zcela logické, soud tedy nemá z výpovědi dojem, že by poškozená chtěla primárně lhát, spíše subjektivně vnímala svou míru odporu odlišně, než byla realita. Z chování poškozené zachyceného na nahrávkách v počáteční fázi byl zřejmý její nesouhlas a odpor s jednáním obžalovaného, který slovně vyjádřila, současně je zřejmá neschopnost reagovat jinak i značná strnulost vysvětlitelná právě odporem poškozené k nastalé situaci a nedostatečnou kompetentností situaci řešit.

9. Jak již bylo uvedeno výše, výpovědi dalších svědků z okolí obžalovaného a poškozené ■■■ at' už tito byli vyslechnuti u hlavního líčení nebo byla dle § 211 odst. 1 trestního řádu čtena jejich výpověď z přípravného řízení, nepovažuje soud za nutné podrobněji rozebírat, nevyplývalo z nich nic podstatného ke stíhaným jednáním pod body 1 a 2 rozsudku. Svědci hovořili o svém vnímání obžalovaného či poškozené, lze z nich pouze vyzdvihnout většinové hodnocení poškozené jako osoby spíše tiché a uzavřené, což koresponduje se závěrem soudu vtěleným do právní kvalifikace jednání obžalovaného pod bodem 1 (viz dále), že tato nebyla schopná účinně obžalovanému vzdorovat (v první fázi jeho jednání). Tvzení obžalovaného, že poškozená byla směrem k němu vyzývavá a chovala se způsobem, který by bylo možno označit za svádění, se nepotvrdil, ostatně pořízené videonahrávky jsou v příkrém rozporu s tímto tvrzením.
10. K jednání pod bodem 3 a 4 rozsudku, kdy měl obžalovaný šířit onemocnění HIV a hepatitidu typu C a ohrozit tímto kromě poškozené ■■■ i další dvě poškozené, a to ■■■ a ■■■ soud provedl a zhodnotil následující důkazy. Ze zprávy Doc. MUDr. ■■■ (čl. 323-4 spisu) bylo zjištěno, že obžalovanému byla nejprve potvrzena nákaza hepatitidou typu C, a to v průběhu hospitalizace v nemocnici na infekčním oddělení ve dnech ■■■ 2017. Dne ■■■ 2017 mu byla dále potvrzena nákaza virem HIV, dotýčný byl dne ■■■ 2017 přezvat do péče FN v ■■■ byla započata léčba a tento byl řádně poučen o svých povinnostech a bezpečném chování, když toto i podepsal (čl. 325-327). Uvedené poučení se vztahuje pouze k onemocnění HIV, dle znalce MUDr. ■■■ se obdobné poučení v případě hepatitidy typu C nečiní. Z předmětného poučení je zřejmé mimo jiné, že jelikož se HIV přenáší nechráněným pohlavním stykem, může takový styk provozovat osoba nakažená virem HIV výhradně za podmínky, že je nejméně šest měsíců na účinné antiretrovirové léčbě s opakovaně doloženou nedetekovatelnou virovou náloží. Z lékařské zprávy Doc. ■■■ citovanou výše vyplývá, že na počátku léčby byl obžalovaný vyšetřen a jeho virová nálož činila ■■■ kopií/ml. První následné kontrolní vyšetření bylo provedeno v říjnu 2017, kdy virová nálož činila ■■■ kopií/ml, dále hodnoty virové nálože pokračovaly tak, že v lednu 2018 byl výsledek méně než ■■■ kopií/ml, od dubna 2018 do dubna 2019 byla virová nálož nedetekovatelná, poté v říjnu 2019 pod ■■■ kopií/ml, v červenci 2020 nedetekovatelná a v lednu 2021 pod ■■■ kopií/ml. Soud vyslechl znalce Doc. MUDr. ■■■ ■■■ který uvedl, že obecně přenos hepatitidy typu C při pohlavním styku je násobně méně rizikový než přenos HIV. U hepatitidy C se nestanoví virová nálož, nýbrž se určuje, zda existuje přítomnost známek viru hepatitidy C, přičemž při účinné léčbě, která je v současné době přístupná, riziko nákazy prakticky vymizí a virus po čase nelze detekovat.

Z dodatečné zprávy Doc. MUDr. [REDAKCE] (čl. 614) vyplynulo, že po prvotním závěru o přítomnosti viru hepatitidy C u obžalovaného byly prováděny dva PCR testy s negativním výsledkem, což bylo uzavřeno tak, že obžalovaný hepatitidu pravděpodobně prodělal, ale v jeho krvi již virus nebyl zjištěn, tedy vymizel. Znalec k tomuto doplnil, že pokud se virus zachytí včas (dosud nevyvolal akutní onemocnění, ale zjistí se náhodně) tak léčba v 90 % případů končí tím, že pacient se stává neinfekčním, tedy není přenašečem viru hepatitidy C. Znalec tak vysvětlil, že infekciozita obžalovaného již v roce 2017 byla natolik nízká (co se týče hepatitidy C), že bylo prakticky nemožné, aby se infekce přenesla při jakémkoliv typu nechráněného pohlavního styku. Znalec tak vyloučil, aby v jakémkoliv případě ve stíhaném období obžalovaný při nechráněném pohlavním styku jakéhokoliv typu přenesl virus hepatitidy typu C na druhou osobu. Proto oproti podané obžalobě byla možná nákaza tímto infekčním onemocněním ze skutkové věty rozsudku vypuštěna, neboť obžalovaný v tomto ohledu nepředstavoval pro své okolí ohrožení a danou nemoc nemohl šířit. K otázce viru HIV u obžalovaného uvedl znalec, že původní virová nálož [REDAKCE] kopií/ml je velmi vysoká a riziko přenosu dané choroby je téměř 100 % při opakovaném nechráněném pohlavním styku, znalec uvedl, že i desetitisícové hodnoty jsou rizikové. Na druhou stranu znalec uvedl, že pokud se virová nálož HIV dostane na úroveň několika desítek či jednotek, tak je riziko nákazy prakticky nulové, obvykle k takovému poklesu dochází týdny až měsíce po zahájení léčby. Hodnoty zjištěné u obžalovaného v průběhu testování [REDAKCE] kopií/ml a méně než [REDAKCE] kopií/ml znalec označil za prakticky shodnou hodnotu s nedetekovatelností viru, je zde prakticky nulové riziko přenosu nemoci při jakémkoliv typu nechráněného pohlavního styku (znalec současně uvedl, že v medicíně se nepoužívá pojem, že je riziko zcela nulové či vyloučené s ohledem na mizivou teoretickou pravděpodobnost opaku). Znalec se současně vyjádřil k dalším hodnotám virové nálože obžalovaného, kdy uvedl, že jde o kritéria hodnotící imunitu obžalovaného, která je u všech osob v čase kolísavá a toto má vliv i na virovou nálož. Proto může občas dojít k tomu, že namísto nedetekovatelné virové nálože, je stanovena virová nálož v hodnotě několika jednotek či desítek, což je ovšem z hlediska rizika nákazy hodnota obdobná nedetekovatelnosti, přenos viru je stále prakticky vyloučen. Znalec uvedl, že i při nulové virové náloži se pacientům doporučuje užívání kondomu, ale spíše z důvodu možného přenosu jiného pohlavně nakažlivého onemocnění, kdy v důsledku těchto chorob pak může dojít k poranění sliznice pohlavních orgánů a vyšší vnímavosti vůči infekci. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že obžalovaný při nechráněném pohlavním styku byl způsobilý ohrozit přenosem viru HIV své potenciální partnerky a tohoto jevu si byl vědom v období od [REDAKCE].2017, kdy měl dostatečně vysokou virovou nálož a byl poučen o bezpečném chování (užívání kondomu při pohlavním styku) do konce února 2018. Tento časový mezník soud určil tak, že u obžalovaného probíhala po dobu půl roku antiretrovirová léčba, kterou předpokládá poučení o bezpečném chování, s nímž byl obžalovaný seznámen, přičemž v té době měl k dispozici dva předchozí výsledky o virové náloži v hodnotách [REDAKCE] kopií/ml a méně než [REDAKCE] kopií/ml. Byť poučení o nerizikovém chování předpokládá opakovaný nedetekovatelný výsledek viru, což u obžalovaného nastalo až v srpnu 2018, znalec MUDr. [REDAKCE] vysvětlil, že již předchozí hodnoty zjištěné u obžalovaného [REDAKCE] a méně než [REDAKCE] kopií/ml prakticky odpovídají nulové virové náloži, přenos choroby je vyloučen a k takovému pohybu oproti zcela nulové náloži dochází v důsledku např. změněné imunitní situace organismu, což je přirozený jev.

11. Obžalovaný doznával pohlavní styky s pošk. [REDAKCE] i [REDAKCE] které byly v některých případech nechráněné, svým mobilním telefonem si některé sexuální kontakty s poškozenými nahrával, soud měl uvedená videa k dispozici. Videa zachycují převážně orální a vaginální pohlavní styk obžalovaného se jmenovanými ženami, kdy s ohledem na právní kvalifikaci jednání obžalovaného (tento na rozdíl od poškozené [REDAKCE] se zbylými poškozenými mohl legálně provozovat pohlavní styky, ovšem s ohledem na své onemocnění virem HIV v některých obdobích – od doby, kdy se o nemoci dozvěděl do doby, než splnil podmínky poučení bezpečného chování – s výhradou výše popsanou vznesenou znalcem MUDr. [REDAKCE] tak mohl legálně činit pouze za předpokladu užití kondomu). Soud tak z pořízených videí vybral pouze ty, kde je zachycen pohlavní styk obžalovaného s poškozenou (vaginální či orální) bez užití

ochrany. V případě poškozené ■■■ se jedná o styky ve dnech ■■■.2017, ■■■.2017, ■■■.2017, ■■■.2017 (dva snímky) a ■■■.2017. U poškozené ■■■ byly na videu zachyceny nechráněné styky v době po ■■■.2018, tedy do soudem uznané doby, po níž obžalovaný ohrožoval poškozenou nákazou HIV, spadají prakticky pouze dva videozáznamy ze dne ■■■.2018. Styky dále pokračují březnem 2018 a končí březnem 2019. Nicméně soud pochopitelně neomezuje kontakty obžalovaného s poškozenými pouze na mobilním telefonem zachycené styky, v tomto ohledu měl k dispozici i další důkaz, a to výslech poškozených. Sv. ■■■ ■■■ ve své výpovědi uvedla, že s obžalovaným měla pohlavní styky asi od roku 2017, provozovali spolu anální, vaginální i orální pohlavní styky, někdy chráněné a jindy nechráněné, pouze anální styky provozovali vždy chráněné. Svědkyně uvedla, že jelikož brala antikoncepci, tak se jí obžalovaný ptal, zda chce souložit s kondomem či bez něj. Svědkyně pak evidentně neznala přesně funkci antikoncepce, neboť z její výpovědi vyplynulo, že byla přesvědčena o tom, že jí antikoncepce chrání i proti pohlavně přenosným chorobám. Asi v roce 2018 jí obžalovaný řekl, že se při sexu budou chránit, že je nemocný, ale neříkal jí, jakou nemoc má. Zde se svědkyně odchýlila od své výpovědi v přípravném řízení, kdy tvrdila, že o jakékoliv nemoci jí obžalovaný nikdy neříkal. Nicméně svědkyně uvedla, že nemoc obžalovaného jí příliš nezajímala, v této otázce pak svědkyně působila značně neznalým dojmem. Svědkyně uvedla, že od asi října 2018 do konce jejich vztahu, což bylo v lednu 2020, již s obžalovaným souložila pouze s kondomem. Jak bylo uvedeno výše soud za rizikové období z pohledu reálné možnosti přenosu HIV od obžalovaného za současného splnění podmínky v podobě vědomí obžalovaného o této okolnosti považoval dobu od ■■■.2017 (byl srozuměn se svou nákazou a poučen o rizicích a povinnostech) do konce února 2018 (měl za sebou půlroční léčbu a jeho virová nálož sice nebyla ve dvou po sobě jdoucích testech nedetekovatelná, nicméně dle vyjádření znalce MUDr. ■■■ takovému výsledku v praxi odpovídala – přenos viru díky ní nehrozil). Svědkyně ■■■ potvrdila, a vyplývá to i z kamerových záznamů, že v tomto období provozovala s obžalovaným nechráněné pohlavní styky, čímž jí obžalovaný ohrozil možným přenosem HIV. Nelze přisvědčit obhajobě obžalovaného, že poškozená byla o nemoci informována či že obžalovaný neejakuloval do pochvy poškozené. Obžalovaný byl osobou poučenou o svých povinnostech s ohledem na nákazu infekční chorobou a je to právě on, kdo je povinen dle poučení se chovat tak, aby bylo eliminováno riziko přenosu na minimum. Této povinnosti se nemůže zprostit tím, že získá souhlas poškozené k ohrožení jejího zdraví (svolení poškozeného je okolností vylučující protiprávnost pouze za podmínek § 30 odst. 1 trestního zákoníku a dle § 30 odst. 3 trestního zákoníku se nevztahuje na souhlas s případným ublížením na zdraví, což je následek předpokládaný v daném případě, dokonce ve své závažnější formě – těžké újmě na zdraví). Navíc z výpovědi poškozené bylo zcela evidentní, že vůbec nechápala, jakou nemocí obžalovaný trpí, jak se přenáší a že to, že ona sama bere antikoncepci, nemá na přenos jakékoliv choroby přenášené pohlavním stykem žádný vliv. Rovněž skutečnost, že obžalovaný případně neejakuloval do pochvy poškozených, neznamená, že by nemohlo dojít k přenosu HIV, při styku dochází k uvolnění např. preejakulační tekutiny, popř. může dojít k drobným poraněním.

12. Sv. ■■■ ■■■ uvedla, že obžalovaného poznala přes poškozenou ■■■ a s obžalovaným měla pohlavní styky. Z její výpovědi vyplynulo, že šlo o pravidelné pohlavní styky, kdy se za tímto účelem scházeli. Časové zařazení intimního soužití s obžalovaným už poškozená ■■■ v hlavním líčení nezvládala, uvedla, že si myslí, že vztah ukončili v roce 2017, pokud byla konfrontována s nahrávkami datovanými i v roce 2018, tak uvedla, že si již nevzpomíná. V přípravném řízení pak uváděla, že s obžalovaným měla intimní poměr od roku 2013 nebo 2014 do roku 2018 (na nahrávce je zachycen ještě styk v březnu 2019). Ze začátku obžalovaný používal kondom, později už ne, svědkyně připustila, že ona užívání kondomu nepožadovala. O žádné nemoci jí obžalovaný neříkal, pouze ví, že měl nemocnou ženu, čímž zdůvodňoval, že hledá jinou sexuální partnerku. Rovněž tato poškozená obdobně jako sv. ■■■ měla velmi nízkou úroveň informovanosti o pohlavně přenosných chorobách, onemocnění HIV vůbec neznala. Pro rozhodnutí soudu bylo podstatné tvrzení poškozené, že v rozhodné době, tedy od ■■■.2017 do konce února 2018, kdy obžalovaný byl z pohledu přenosu HIV rizikovou osobou, spolu

provozovali nechráněné pohlavní styky, ostatně dva takové styky byly zachyceny na videu pořízeném obžalovaným. Z pohledu případného informování poškozené o svém onemocnění ze strany obžalovaného platí to, co bylo uvedeno výše. Z výpovědí zúčastněných osob a pořízených videonahrávek pak vyplývají i místa spáchání činů.

13. Na osobu obžalovaného, jeho duševní stav a osobnostní profil vypracovali znalecký posudek znalkyně MUDr. [REDAKCE] a Mgr. [REDAKCE] obě vypovídaly v hlavním líčení, přičemž dle znalkyň obžalovaný netrpí žádnou duševní poruchou ani poruchou sexuální preference, nemá agresivní rysy (ostatně z videí nebylo zřejmé, že by se choval agresivně), jeho motivací bylo uspokojení sexuální potřeby na snadno dostupném objektu při určité sexuální odbrzděnosti. Obžalovaný měl plně zachovalé schopnosti rozpoznávací i ovládací, takže byl v době všech činů plně přičetný. Znalkyně psychologka pak obžalovaného popsala jako osobu s průměrným intelektem, sebestřednou, s histriónskými rysy, orientovanou na uspokojování vlastních potřeb, manipulativní, která prostřednictvím peněz a postavení vyhledává nesouměrné vztahy. Lítost obžalovaného označila znalkyně za účelovou, bez prožitku, pouze navenek prezentovanou. Obžalovaný má minimální empatii a prognózu dalšího vývoje do budoucna znalkyně spatřuje jako nepříznivou.
14. K bodům 1 a 2 výroku rozsudku soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že v iniciační fázi sexuálních kontaktů s poškozenou [REDAKCE] tato byla osobou, která sice rámcově věděla, že se obžalovaný dopouští jednání závadového, že zasahuje do její intimní sféry, do níž nesmí zasáhnout, nicméně nebyla schopna s ohledem na okolnosti, které soud rozvede dále schopna se účinně bránit, tudíž z pohledu trestního práva šlo o osobu bezbrannou. Mezi okolnosti vedoucí soud k tomuto závěru patří jednak věk poškozené, kdy je zřejmé z prvních videozáznamů zachycených obžalovaným, že u poškozené teprve dochází k rozvoji druhotných pohlavních rysů, tedy k jeho jednání došlo v době, kdy jak znalkyně uvedla, jde o tzv. latentní fázi, kdy dítě začíná mít určité představy o sexuálním životě, nicméně není dosud vyspělé dostatečně k zahájení sexuálního života (ostatně právě proto zákon stanoví hranici 15 let věku, která má korespondovat s psychosociálním vývojem většiny populace). S věkem pak pochopitelně souvisí i míra psychosociálního rozvoje osobnosti poškozené, která navíc dle výpovědi svědků byla osobou spíše uzavřenou, neprůbojnou a neprosazující se, což sehrávalo roli v její schopnosti postavit se proti komukoliv, kdo jí nějakým způsobem ohrožuje. Poškozená po delší dobu žila v domě obžalovaného, rodiny se stýkaly, dávaly si dárky, je zřejmé, že zde bylo vytvořeno přátelské sousedské prostředí, v němž poškozená pocítovala bezpečí. Takové prostředí fungovalo pro poškozenou několik let a poškozená měla k obžalovanému bezpochyby pozitivní vztah. V okamžiku, kdy došlo ke změně postoje obžalovaného k poškozené, byla poškozená v pozici dítěte vůči dospělému, navíc vůči dospělému, který se k ní do té doby choval jako k běžnému dítěti – poškozená jej oslovovala „strejdo“. Kromě toho pro poškozenou představoval určitou autoritu – byl tím, u koho bydleli, kdo jim s leccíms pomohl, přátelil se s matkou. Jak bylo již popsáno výše z videonahrávek sexuálních aktivit obžalovaného vůči poškozené je zřejmé, že se v čase stupňovaly, tedy započaly nekoitálními praktikami a následně přešly do vaginálních pohlavních styků. Rovněž ze závěrů znalkyně PhDr. [REDAKCE] vyplynulo, že v iniciační fázi byla poškozená s ohledem na svůj věk a psychosociální vyzrálost objektivně neschopná se obžalovanému bránit, a teprve v čase se její kompetence zvyšovala. I z videonahrávek plyne podstatná změna postoje poškozené k praktikám obžalovaného. Zatímco na prvních videích je zjevné, že poškozená se obžalovaného bojí, vyjadřuje odpor a odmítá jeho sexuální praktiky (popsáno výše), na videích z období pozdějšího - září 2019 sice nevystupuje sexuálně aktivně, ale vyjadřuje slovně souhlas, směje se, s obžalovaným komunikuje. Soud si je vědom skutečnosti, že z její strany mohlo jít jen o formu adaptace na situaci, nicméně soud je povinen hodnotit i subjektivní stránku jednání obžalovaného, která v případě trestného činu znásilnění dle § 185 trestního zákoníku zahrnuje i alespoň srozumění s tím, že pohlavní styk vykonává násilím, pohrůškami či využitím bezbrannosti, tedy obžalovaný musí být srozuměn s odporem či neschopností odporu ze strany poškozené. Po zhodnocení všech důkazů soud dospěl k závěru, že

obžalovaný v bodě 1 vykonával na poškozené pohlavní styky s využitím bezbrannosti poškozené (viz výše), nikoliv násilím, když míru překonání spíše nesouhlasu než obrany poškozené soud nehodnotí jako násilí. Z videonahrávky není zřejmá jakákoliv fyzická obrana poškozené (je zachyceno jedno vztáhnutí ruky bez kontaktu s obžalovaným), poškozená obžalovaného prosí, aby svého jednání zanechal, a projevuje bolest, tedy jednoznačně vyjadřuje nesouhlas s pohlavním stykem, nicméně ignorování nesouhlasného projevu soud nepovažuje za pojem totožný s násilím. Na druhou stranu poškozená s ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti nebyla schopna jiného odporu, tedy byla vůči praktikám obžalovaného bezbranná. Současně je nutné si uvědomit, že soud nemůže učinit jednoznačnou linii, který pohlavní styk byl vykonán s využitím bezbrannosti poškozené, a který již nikoliv. Soud tak vycházel ze zásady in dubio pro reo, tedy rozhodl způsobem pro obžalovaného nejvýhodnějším, tudíž pod skutkovou podstatu trestného činu znásilnění dle § 185 trestního zákoníku podřadil pouze ta jednání, u nichž obžalovanému muselo být jednoznačně zřejmé, že poškozenou nutí k pohlavnímu styku formou soulože či obdobné praktiky (jednoznačně věděl, že poškozená jeho jednání odmítá) a současně si byl vědom, že poškozená není osobou schopnou s ohledem na svůj věk a poměry se jeho jednání účinně bránit, tedy je vůči jeho jednání bezbranná. Takový „status“ měla poškozená od počátku sexuálních kontaktů (zde vyšel soud z videonahrávek z důvodů, které již popsal), tedy od jara 2018 minimálně do začátku roku 2019. Na videu je zachycen pohlavní styk z [REDACTED].2019, z něhož je zřejmý strach a odpor poškozené, současně její neschopnost se postavit obžalovanému, což muselo být obžalovanému zřejmé. Naopak v období podzimu 2019 již z chování poškozené není zřejmé, že by se sexuálním kontaktem obžalovaného nesouhlasila, s tímto si povídá, rozbaluje kondom, dokonce mu radí, jak jejich kontakty utajit před matkou. Kompetence poškozené se tak rozhodně v čase zvýšila a z jejího chování již obžalovanému nemuselo být zřejmé, že ve skutečnosti poškozená jeho jednání odmítá. Soud připouští, že období mezi těmito body, tedy začátkem roku 2019 a podzimem 2019, je sporné, poškozená spíše útrpně snáší chování obžalovaného, je zcela pasivní a strnulá, na druhou stranu už obžalovanému nedává najevo odpor vůči jeho chování. Soud tak ve prospěch obžalovaného stanovil hranici mezi právní povahou jeho trestné činnosti lednem 2019, kdy do té doby je zcela zřejmé, že poškozenou nutí s využitím její bezbrannosti k sexuálním praktikám a souloži. V této části se tak obžalovaný dopustil pokračujícího zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, když poškozenou donutil k pohlavním stykům, zneužil k tomuto její bezbrannosti, o níž věděl – znal věk i poměry poškozené, včetně své převahy nad ní a zneužíval důvěry, kterou k němu pociťovala, čin spáchal i souloží a na dítěti mladším 15 let (jehož věk přesně znal). Všechny útoky byly prakticky shodné, na sebe úzce časově navazující, páchané se stejným záměrem uspokojení svých sexuálních potřeb, tedy splňující podmínky pokračování v trestném činu dle § 116 trestního zákoníku. Jednání následující po tom popsaném v bodě 1 rozsudku soud posoudil jako pokračující zločin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný vykonával soulože s dítětem mladším 15 let. Soud současně nedospěl k závěru, že by vztah obžalovaného a poškozené dosahoval intenzity předpokládané ustanovením § 187 odst. 2 trestního zákoníku. Poškozená nebyla vůči obžalovanému osoba svěřená dozoru, v úvahu by tak přicházelo pouze posouzení vztahu jako zneužití závislosti či svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu. Poškozená dle názoru soudu nebyla osobou závislou na obžalovaném, sice se svou rodinou žili v jeho domě jako nájemníci, nicméně takto zde žili již v době před projednávanou trestnou činností a z dokazování rozhodně nevyplývalo, že by obžalovaný podmiňoval bydlení poškozené či její rodiny sexuálními aktivitami s poškozenou. Z výpovědi poškozené nevyplývá, že by ona toto takto vnímala. Současně soud vychází z toho, že postavení pachatele a z něho vyplývající důvěryhodnost či vliv v citované kvalifikované skutkové podstatě trestného činu je třeba chápat jako určitým způsobem institucionalizované postavení. Takto by bylo možno posoudit chování učitele vůči žákovi, vedoucího kroužku, sportovního klubu apod., tedy případy, kdy postavení dané osoby je dáno určitou společenskou hierarchií či nadřízeností mající oficiální charakter. Obžalovaný byl pro poškozenou soused, pronajímatel, osoba stýkající se s její rodinou, ale jeho postavení v jejích očích nemělo žádnou nadřazenost, tato

mohla vnímat pouze jeho fyzickou a psychickou převahu jako dospělého člověka vůči dítěti. Soud tak danou kvalifikovanou skutkovou podstatu nepoužil. Navíc nemohl soud zcela odhlédnout od tvrzení znalce, že v pozdější fázi již poškozená mohla sexuální kontakty s obžalovaným považovat i za určitý zdroj výhod (obdobně i tvrzení sv. ■■■■■ že obžalovaný odmítá poskytnout službu poškozené např. ve formě odvozu někam, pokud s ním nebude souložit). Zcela odmítnout je však nutno námitku obhajoby, že mezi obžalovaným a poškozenou se vlastně v čase utvořil partnerský vztah a takto je nutné na projednávanou věc pohlížet, neboť obžalovaný se po celou dobu, kdy uspokojoval své sexuální potřeby na osobě mladší 15 let, a to i tehdy, kdy by tak činil s jejím souhlasem (a klidně i na její žádost), dopouští trestné činnosti, nikoliv utváření partnerství.

15. Jednáním pod body 3 a 4 rozsudku se pak obžalovaný dopustil jednak pokračujícího zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť v uvedeném období, kdy byl nakažen virem HIV, ačkoliv věděl, jakým způsobem se musí chovat, aby nenakazil jinou osobu touto nemocí, a jeho virová nálož byla dostatečně vysoká k ohrožení jiných osob, resp. nesplňoval podmínky, za nichž se na základě lékařských poznatků vtělených do poučení o bezpečném chování HIV pozitivní osoby, které podepsal, tak vykonával pohlavní styky bez kondomu se dvěma ženami – poškozenými ■■■■■ a ■■■■■ čímž je vystavil nebezpečí nákazy touto chorobou. Z výpovědi znalce MUDr. ■■■■■ vyplývá, že HIV je nakažlivá neléčitelná nemoc, která v případě neadekvátní léčby vede k předčasnému úmrtí. Rozhodně pak jde o nemoc, již lze kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, neboť jde o smrtelné onemocnění vyžadující trvalou doživotní léčbu s četnými vedlejšími účinky, o nichž znalec rovněž hovořil. Kromě toho musí osoba nakažená daným virem trvale dodržovat omezení směřující k zabránění šíření této nemoci vůči dalším osobám. Jednoznačně tak byly naplněny podmínky posouzení této nemoci jako těžké újmy na zdraví. Obžalovaný si této skutečnosti byl vědom, byl řádně poučen a stanovené podmínky vědomě nedodržel, tedy byl srozuměn s tím, že by mohl poškozené nakazit. Jelikož k nákaze poškozených nedošlo, soud jednání posoudil jako spáchané ve stádiu pokusu. U poškozené ■■■■■ soud tuto okolnost vynechal z popisu skutku, neboť rizikové nechráněné styky s touto poškozenou byly provedeny v lednu, červnu a listopadu 2019, tedy mimo období, kdy obžalovaný byl pro své okolí rizikový z pohledu nákazy HIV. Jak již bylo uvedeno výše, nákazu hepatitidou typu C soud obžalovanému k tíži nekladl, neboť tato sice byla obžalovanému při prvotním vyšetření prokázána, ale následně byla dalšími testy vyloučena, tudíž nebylo prokázáno, že tento byl v nějakém období způsobit nákazu přenést na jinou osobu a o tomto věděl. Kromě toho soud posoudil dané jednání jako pokračující přečin šíření nakažlivé lidské nemoci dle § 152 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný v době, kdy věděl, že je nakažen virem HIV a znal podmínky zamezení jeho přenosu, jednal způsobem, kdy k přenosu nemoci na další osobu mohlo dojít, tedy způsobil nebezpečí rozšíření nakažlivé nemoci (byl minimálně srozuměn s tím, že může nakažlivou nemoc rozšířit na další osoby). HIV je nakažlivá lidská nemoc uvedená v příloze č. 1 nařízení vlády č. 453/2009 Sb. Státní zástupce se pak domáhal stanovení delší doby, po níž se obžalovaný dopouštěl trestné činnosti uvedené pod body 3 a 4 rozsudku, když argumentoval rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 6 Tdo 1619/2015, z něhož by měla podle něj plynout odpovědnost obžalovaného za danou trestnou činnost i v době, kdy má nulovou virovou nálož, neboť vždy existuje minimální či teoretické riziko přenosu. Dle náhledu soudu se citovaný judikát dotýká poněkud jiné problematiky (charakter pohlavního styku, který umožní přenos nákazy HIV), o nulové virové náloži je zde pouze ojedinělá zmínka a nejvyšší soud se jí detailněji nezabývá. V daném případě soud vychází z tvrzení znalce, že v období, kdy virová nálož dosahuje hodnot ■■■■■ kopií/ml či méně než ■■■■■ kopií/ml je přenos nemoci prakticky vyloučen v kombinaci s poučením, které obžalovaný obdržel a které má vliv na jeho subjektivní stránku. Pokud je obžalovaný ujištěn ošetřujícím lékařem, že není v dané době způsobit nákazu a byl poučen, že v takovém případě může vykonávat pohlavní styk bez kondomu (byť lékař MUDr. ■■■■■ uvedl, že i v tomto případě pacientům doporučují užívání kondomu z důvodu jiných pohlavních chorob – ovšem nikoliv

přikazují), nelze od obžalovaného požadovat jiný postoj či vyšší standard ochrany než mu přikáže ošetřující lékař, který nepochybně vychází z odborných závěrů.

16. Při ukládání trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a následující trestního zákoníku. Jelikož je obžalovaný odsuzován za více trestných činů, soud mu musel ukládat úhrnný trest dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, a to dle nejpřísnější ze sbíhajících se skutkových podstat, tedy dle § 185 odst. 3 trestního zákoníku. Uvedené ustanovení stanoví trest odnětí svobody v rozmezí pět až dvanáct let. V opisu rejstříku trestů má obžalovaný pouze jeden záznam, kdy jde o osvědčené podmíněné odsouzení, k němuž soud nepřihlíží, tudíž obžalovanému lze přiznat polehčující okolnost v podobě trestní zachovalosti. Kromě toho obžalovaný v průběhu hlavního líčení uhradil poškozené [REDAKCE] požadovanou náhradu nemajetkové újmy. Ve prospěch obžalovaného soud zhodnotil v případě jednání vůči poškozené [REDAKCE] tu skutečnost, že se obžalovaný trestné činnosti, již je možné spáchat i násilnou formou (pod bodem 1), této dopustil formou nenásilnou, čímž zasáhl do sféry poškozené menší intenzitou, než daná trestná činnost rovněž umožňuje. Naopak obžalovanému přitěžuje, že se dopustil více trestných činů, trestnou činnost páchal po delší dobu, vůči více poškozeným. U poškozené [REDAKCE] nelze odhlédnout od následků, které jeho jednání bude mít na další psychický vývoj poškozené zejména v sexuální oblasti (toto popsala znalkyně PhDr. [REDAKCE] a je to uvedeno v předchozí části odůvodnění rozsudku). Současně míru závažnosti jednání obžalovaného zvyšuje skutečnost, že tento využil situace, kdy zejména poškozená [REDAKCE] mu důvěřovala, považovala ho za osobu blízkou, přičemž obžalovaný současně svým sexuálním vztahem s matkou poškozené využíval situace, že poškozená není schopna ani ve svém nejbližším okolí najít zastání. Dle znalkyně Mgr. [REDAKCE] je obžalovaný značně egocentrickou osobností, bez empatie vůči okolí, u něhož je dána spíše negativní prognóza dalšího vývoje. Soud současně postrádal u obžalovaného nějakou zpětnou vazbu, kdy tento nejen že nereflektoval míru budoucího dopadu svého jednání na poškozenou [REDAKCE] ale v podstatě ani nedokázal vysvětlit důvody, pro které nebyl schopen dostát své povinnosti užívat při sexuálních stycích kondom, to vše s plným vědomím ohrožení, které pro své okolí tímto představuje. Obžalovaný tak sice uváděl, kterak všechny okolo informoval o své nemoci a z výpovědi některých vyplývá, že svému okolí sděloval např., že si s nimi pro jistotu nebude podávat ruce, což je aktivita, při níž je přenos dané choroby zcela vyloučen, nicméně na druhou stranu udržuje intimní soužití hned s několika ženami způsobem, při němž je vystavuje riziku nákazy. Tedy i z vystupování obžalovaného u hlavního líčení nabýval soud spíše dojmu prezentovaného znalkyní, že lítost vyjadřovaná obžalovaným je účelová, ve skutečnosti neprožívaná. Soud zohlednil při ukládání trestu i okolnost, že obžalovaný je pokročilejšího věku, léčící se se závažnou nemocí, tudíž výkon trestu pro něj bude spojen s vyšší mírou zátěže, než je obvyklé. Po zohlednění všech těchto skutečností soud obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání sedmi roků a pro jeho výkon jej zcela dle zákonných kritérií zařadil do věznice s ostrahou (obžalovanému je ukládán trest odnětí svobody kratší osmi let a nesplňuje ani jiné podmínky § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pro zařazení do druhého z typu věznic).
17. S nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích se původně připojila prostřednictvím svého zmocněnce poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] a to ve výši 200.000,- Kč, nicméně obžalovaný tuto částku uhradil a poškozená tak vzala svůj nárok zpět, soud tak o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy nerozhodoval.
18. Státní zástupce dále navrhoval uložení povinnosti pozměnit věc vydanou obžalovaným ve smyslu § 101 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, a to ve vztahu k obsahu mobilního telefonu vydaného obžalovaným a k obsahu paměti tabletu vydaného obžalovaným v částech, kde obsahovaly záznamy o vykonaných sexuálních aktivitách s poškozenými [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE]. Soud dospěl k závěru, že návrh je důvodný toliko ve vztahu k pošk. [REDAKCE] kdy samotný záznam je záznamem páchané trestné činnosti, neboť vykonávání soulože dospělou osobou s dítětem je zakázáno, přičemž tyto snímky záznam obsahoval. Jde tak ve smyslu § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku o věc, která by mohla sloužit ke spáchání další trestné činnosti (např. šíření takového záznamu). Jelikož paměť elektronického zařízení není klasickou věcí ve smyslu

civilního práva, ale spíše nehmotnou hodnotou, soud postupoval analogicky k ust. § 101 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. V případě zbylých dvou poškozených samotné znázornění pohlavního styku (dvou dospělých osob) není trestné, nahrávky vznikly se souhlasem obou poškozených, tudíž soud obdobným způsobem nepostupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22.02.2022

JUDr. Helena Przybylová
předsedkyně senátu